

straffes efter denne Paragraph, er, „naar No- gen ved Trudfler, Forhaanelser eller anden fornærmelig Adfærd krænker den Ærbødighed, der skyldes Kongen“. Jeg mener, at Ordene „fornærmelig Adfærd“ ikke tilfulde udtrykke, hvad der maa anses som hørende under de Handlinger, der efter denne Paragraph bør være strafbare. Fornærmelig Tale f. Ex. kan kun ganske uegentligt komme ind under Udtrykket „Adfærd“ — „Adfærd“ er jo noget ganske andet end Ord og Tale —, og denne Handling vil saaledes, saavidt jeg seer, ikke blive indbefattet under denne Paragraphs Straffebestemmelser. For at nu dette Forhold ikke paa nogen Maade skal udgaae Straf, foreslaaer jeg, at Ordene „anden fornærmelig Adfærd“ forandres til „paa anden Maade ved utilbørlig Tale eller Adfærd forsættlig“. Der, mener jeg, er det paa rette Sted at sige „forsættlig“, thi det kan jo meget let tænkes, at en Person kunde, uden at han har havt den sjerneste Tanke om at ville ved Tale eller Adfærd krænke Kongen, komme til at foretage Noget, som efter Ordlyden kunde komme ind under Paragraphen, men hvorfor der dog ikke burde kunne paalægges Straf; det maatte fremgaae af den paagældende Persons hele Maade at optræde paa, om det var klart, at hans Tale eller Adfærd var forsættlig. Men, naar dette er Tilfældet, forekommer det mig, at den foreslaaede Forandring er en Forbedring imod, hvad der staaer, idet, som sagt, den utilbørlige Tale jo ellers vil være udelukket fra at blive straffet.

I Forening med et andet Medlem af Thinget har jeg stillet et Forslag under Nr. 72 til en ny Paragraph. Det forekommer mig, at det er en Mangel i det nærværende Straffelovudkast, som ellers fuldstændigt omfatter, hvilke borgerlige Fordrydelser der bør straffes, at det ikke har en Paragraph af omtrent det Indhold, som vi her have foreslaaet. Trudfler, Forhaanelser, eller anden fornærmelig Adfærd mod de lovgivende Forsamlinger forekomme mig ligesom at burde være strafbare; og jeg mener derfor, at der i Loven burde indsættes Straf for en saadan Adfærd. — Hvad angaaer Forslaget af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) under

Nr. 53 til en anden Affattelse af § 73, da skal jeg udtale mig for Vedtagelsen af dette Forslag. Det forekommer mig, at det har et Fortrin fremfor Lovudkastets Paragraph, idet det vistnok maa siges, at ved Ændringsforslaget rammes det, der efter Lovudkastet maa antages at skulle rammes, men som jeg ikke troer, efter Redactionen af dettes § 73, sikkert vil rammes. Jeg havde kun ønsket, at det ærede Medlem i 2det Stykke af sit Forslag havde udeladt Ordet „effentlig“. Det havde derfor været ønskeligt, om jeg havde stillet Underændringsforslag til at lade dette Ord udgaae; men forsaavidt Forslaget maatte blive vedtaget, skal jeg endnu til 3die Behandling stille Forslag om, at ogsaa her Ordet „effentlig“ udgaaer. — Endnu skal jeg kun høre mig om Forslaget under Nr. 73 til § 109, og ligeledes anbefalende. Kun havde jeg ønsket, at det ærede Medlem, der har stillet Forslaget, tillige havde stillet Forslag om, at det samme Ord udgik i 1ste Linie af Paragraphen; thi hvad der kan siges for at lade Ordet udgaae i 2det Stykke, vil med ligesaa god Grund kunne siges for at lade det udgaae i 1ste Stykke. Bliver Forslaget vedtaget, og altsaa Ordet udgaaer i 2det Stykke, troer jeg, at det vil være rigtigt ogsaa her at stille et Forslag til 3die Behandling, nemlig om, at det samme Ord udgaaer i 1ste Stykke. Dersom dette Ord „sikker“ bliver staaende, er det min Mening, at der aldrig vil kunne blive Tale om Straf efter denne Paragraph; thi det, der da efter denne udfordres for at blive straffet, er, at Vedkommende selv indrømmer, at det er en „sikker“ Kundskab, han har erholdt; det nytter ikke, at Andre sige, at den Maade, hvorpaa han har faaet sin Kundskab, viser, at denne har været sikker, naar Vedkommende siger: Jeg har ikke opfattet det saaledes, jeg havde rigtignok en Slags Kundskab om, at Dette eller Hiint var paatænkt, men ingenlunde en saadan, at jeg kunde sige, at den var „sikker“. Jeg troer derfor, at Paragraphen vil være fuldkommen unyttig, saafremt man lader dette Ord „sikker“ blive staaende. Det, om Vedkommende har erholdt „sikker“ Kundskab, er Noget, som Domstolene bedst maae kunne afveie efter de fremkomne Oplysninger; Vedkommende, der har Kundskab om, at noget Saadant er paatænkt som det, her er